

БОРЦЯМ ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ

Марія ПАСЕВИЧ,
власкор TMЗамку

ДО ДНЯ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

Науково-педагогічні працівники кафедри української філології та суспільних дисциплін нашої академії (завідувач — доцент Олег Васишин) провели зі студентами гуманітарного факультету патріотичну годину «Сила нескорених», присвячену борцям за волю України і з нагоди Дня захисника Вітчизни.

Перед присутніми виступили доктор історичних наук, професор Ірина Скакальська, кандидати історичних наук, доцент Олександр Соловей і доцент кафедри Галина Сеньківська, які дали характеристику різних етапів вивільнення українського народу за утвердження національної державності. Особлива увага була приділена сучасному періоду збереження та зміцнення української держави, її захисту на наших східних рубежах.

Важливою складовою патріотичної години став український документальний телевізійний фільм «Рейд. Сила нескорених», знятий Військовим телебаченням України у співпраці з кінокомпанією Film.ua. Стрічка розповідає про події кінця серпня — початку вересня 2014 року, коли українські десантники на Сході України за 24 дні здійснили 400-кілометровий бойовий марш у тилу терористичних організацій з метою ізоляції зони конфлікту та зупинення військового забезпечення терористів з боку Росії. Ідея фільму народилась у радника Міністра оборони України з питань комунікацій Олексія Макухіна після прочитання ним інтерв'ю американського військового експерта Філіпа Карбера, який заявив, що українські десантники здійснили найдовший рейд збройного формування у військовій історії світу. Після цього рейду були інші рейдові операції, що допомогли зупинити наступ ворога і змусили його сісти за стіл переговорів.

Фільм знімала та ж команда, котра створила телестрічку «Аеропорт», присвячену кіборгам. Обов'язки режисера «Рейду» виконували Олексій Макухін, режисер монтажу Андрій Трандін, автор сценарію Олексій Гончарук, продюсери Поліна Толмачова й Андрій Ризванюк. У фільмі — інтерв'ю 22 військових.

Стрічка нікого не залишила байдужим і продемонструвала, що любов до Батьківщини має свій найвищий вияв у героїчному захисті її незалежності та свободи.

«СПАВА УКРАЇНІ! — ГЕРОЯМ СПАВА!»

Під таким девізом в залі імені Гуго Колонтия відбувся вечір, присвячений Дню захисника України для студентів педагогічного коледжу та КОГПА ім. Тараса Шевченка.

За формою це був поетично-драматичний концерт, в якому відображено три доби боротьби українського народу за свою незалежність. Ці віхи зв'язував Читець, який у поетичній формі уособлював добу козацтва, добу УПА та сучасних бійців АТО.

У першій частині звучали поетичні рядки з поеми «Вставай, народе» невідомого автора, з вистави «Енеїда» І.Котляревського та пісні-думи «Чорна рілля» та «Єднаймося, браття» у виконанні Віталія Бойка, Дарії Сульжик і Володимира Дзюми.

В основу другої частини покладені драматичні сценки із «Повстанського записника» М. Данилюка (псевдо Блакитний), у яких брали участь актори театру «Пілігрим» Ірина Бевсюк, Іванна Світка, Марія Мазовіта, Віталій Бойко, Назар Прокопів, Андрій Колісник, Олександр Ковень, Сергій Доротюк, а також вокальний ансамбль «Калина» (керівник Олена Новик) і бандуристка Марія Прокопчук-Шегера.

Третю добу розкривали поетичні рядки, написані в зоні АТО та пісні «Мить» С. Вакарчука, «Чорна квітка», пісня-балада «Біля тополі». Виконавці цієї частини — Віталій Бойко, Ірина Бевсюк, солісти-вокалісти Олексій Боднар, Дарія Сульжик і Сергій Доротюк.

Завершив вечір «Гімн України» у виконанні Володимира Дзюми.

Автор сценарію та постановник — Василь Скоропляс, режисери — Олександр Ковень, Олена Новик. Звукооператор — Олександр Ковень.

Сприяли у проведенні вечора проректор з виховної роботи академії Микола Сиротюк і заступник директора з навчально-виховної роботи педагогічного коледжу Лариса Рац.

ПАМ'ЯТІ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Їх було багато — наших ровесників і трішки старших — тих, хто п'ять років тому вийшов на Майдан, щоб захистити свої знівчені мрії і сподівання на справжню свободу, на вільне життя у вільній і багатій країні...

У Районному будинку культури пройшов вечір пам'яті, приурочений учасникам Революції Гідності, до якого долучилися студенти нашої академії. Актори студентського експериментального театру «Пілігрим» Віталій Бойко, Марія Мазовіта, Іванна Світка, Валентина Назар, Ірина Бевсюк, Назар Прокопів, Андрій Колісник читали вірші Василя Симоненка, авторські поезії, написані учасниками подій на Майдані, а також фрагменти з нової книжки ветерана АТО Бориса Гуменюка «Блокпост».

Пісенні твори програми запропонували солісти нашої академії та Районного будинку культури: Володимир Дзюма — «А на тих рушниках» Тамари Сеніної та Олександра Петуха, Дарія Сульжик — «Чорна квітка» Петра Магі й Олександра Тищенко, Володимир Поцілуйко — «Ангели Майдану» Богдана Пісного і Павла Дворського, Аліна Твердохліб — «Жовто-сині стрічки» із репертуару гурту «Фіра», Катерина Шувалова — «Разом назавжди» Павла Шилька й Олександра Пономарьова.

Дитячий танцювальний ансамбль РБК «Сонечко» (керівник Алла Залюбовська) виконав вражаючу хореографічну композицію «Синку мій», а солісти зразкової студії сучасного танцю «Орієнталь» РБК під керівництвом Іванни Запольської також розчулили глядачів твором у супроводі пісні з репертуару Святослава Вакарчука «Обійми мене».

...Перед очима знов і знов оживали криваві картини тих уже далеких подій, а кожному з нас здавалося, що це було зовсім недавно. І досі невідомо, скільки молодих сердець забрали Небеса у ці трагічні дні, скільки їх пропали безвісти, загинули у новій і неоголошеній, але довгій і жорстокій війні на Сході України. А скільки ще й донині проводжають в останню путь руки побратимів і скорботна «Кача»... Та всі вони навіки залишилися у серцях українців Героями Небесної Сотні, межі якої відомі лише на небі.

Ми повинні молитися за ці невинні душі і вічно пам'ятати про них...

Вечір пам'яті підготувала творча група у складі сценариста, режисера-постановника Василя Скоропляса, його помічника і світлорежисера Олександра Ковеня та звукооператора Романа Харамбури.

ХАЙ БУДЕ СВІТЛОЮ ПАМ'ЯТЬ...

Боляче писати про когось, змінюючи форму теперішнього часу на минулий. Однак, на превеликий жаль, ми змушені це робити, бо невблаганний час вносить свої, доволі сумні корективи у розмірений плін нашого життя. Час від часу нас залишають люди, змиритись із відсутністю яких дуже важко і складно: уява вимальовує лише живі образи, цікаві факти, яскраві спогади — і від того біль лише загострюється...

Ще в суботу Володимир Мазурок був разом з колегами учасником Всеукраїнських наукових читань з нагоди 100-річчя Української гімназії ім. Івана Стешенка в Кременці, на відкритті меморіальної дошки й урочистому концерті. Як завжди, жартував, навіть, здавалося, був особливо сентиментальним і романтичним...

І ніщо не віщувало біди. Однак наступний день виявився для нього важким і... останнім. Людина пішла, залишивши тисячі зойків розпачу в телефонному режимі, безліч чужих нарікань на несправедливість долі, материнське серце, розкриває невимовною втратою. А ще — гіркі й до болю щирі сльози колег, студентів, друзів, знайомих. Адже лише в нашій академії серед його підопічних на факультеті було більше 90 науковців: 8 докторів наук і професорів, 36 доцентів і кандидатів наук, 30 чоловік — на шляху до наукової мети. Більш як для двох тисяч випускників факультету він назавжди залишився улюбленим деканом...

У кожного з нас оживають неповторні хвилини спілкування з цією неординарною особистістю, бо практично всі у різні періоди життя були допитим до його багатогранної діяльності. Та ніхто з нас не в силах змінити те, що написано і вирішено у Великій Книзі Життя. Хай буде земля йому пухом, а душа легко долає шлях до Небес, осяяний щирою любов'ю, світлою пам'яттю і найкращими спогадами. Цінуймо нинішній день... Цінуймо кожну мить...

ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА МАЗУРКА

Світлана ГУРАЛЬНА

*Ця мить нетлінна — спокій вічний,
Без хвилювань і суєти життя,
Де владарює нині мертва тиша —
Без Ваших кроків, усмішки, тепла...*

*Ми вдячні за добро, поради, щирість,
За професійність, дружбу і плече,
За віру в нас, за серце, за надійність
І за любов, що втратою пече...*

*Жорстоко вкрила чорним полотном
Болюча хмара горя цю буденність:
Ми плачем, дивлячись в Небес вікно,
І розумієм нашу часоплинність...*

ЗАЛИШИВСЯ НЕПЕРЕМОЖНИМ...

Якось раптом знову завмер звичний ритм життя нашого міста. Пасажири і перехожі буквально кричали з відчаю у свої мобільні: «Цього не може бути! Це неправда! Це якась жахлива помилка!». Місто ще не отямилось від одних похорон, а тут знову довелося повторювати ці фрази...

В'янули з відчаю квіти... Плакали рідні, друзі, знайомі, колеги, вихованці, навіть суперники нашого Чемпіона в усіх куточках нашої планети. Щиро плавав світ за найвідомішим Богатирем-рукоборцем. І ридало небо, якому, мабуть, також було невтямки від такого невимовного людського горя. Господь забрав його з піздороги до нового успіху, до безперечної чергової перемоги. У буквальному сенсі — з дороги. Яка стала для нього останньою...

А день похорон приніс нашому роз'яченому місту дивовижну сонячну погоду... Кажуть, так буває тоді, коли покійні дуже хотіли жити... А як же могло бути по-іншому? Він мав усе для щастя: улюблене заняття, славу, кохану дружину і маленького дивовижного синочка, повагу від колег по роботі та спорту, безмежну шану від спортсменів, окремі з яких завдяки йому також досягли світових вершин армслестлінгу, інші — лише з ним пов'язували своє майбутнє спортивне життя...

Цей день розділив кожному світ навпіл: на ВЧОРА, коли Андрій Пушкар був поряд, коли все було добре, зрозуміло і надійно, та ЗАВТРА, коли треба буде намагатися, пробувати, вчитися жити без нього. І усім від того невимовно боляче...

Однак це єдина ситуація, в якій недоречно ставити питання: чому?!!! Тому що відповідь нам отримати не дано. Бо десь там, високо (чи, можливо, і поряд) існує інший вимір усіх земних подій, суті і значення яких нам збагнути ще не пора...

Єдиний спосіб (чинник, фактор, дія, метод, засіб), котрим можна якось зв'язатися із цим виміром чи отримати можливість доторкнутися до нього, — це щира молитва за світлу душу. Хай знайде вона мир і спокій у Царстві Божому... І нехай Господь підтримує тих, хто залишився...

